

bliver flere og flere. Dernæst har Lærerindeexaminerne i de senere Aar givet, jeg kan næsten sige, et glimrende Resultat, hvad der jo er et Vidnesbyrd om, at man ad privat Vej har kunnet faae en meget fyldestgjørende Undervisning. Disse Ting tyde altsaa ikke paa, at der er nogenjomhelst Trang til at faae oprettet et Statsseminarium for Kvinder. En anden Sag er det, at der kunde være Trang til at hjælpe dem ad anden Vej, og det kunde jeg nok være med til. Det vilde boade være bedre og billigere for Staten. Nei, Trangen gaar efter min Mening i modsat Retning, Trangen gaar snarere i Retning af at faae en Del af de bestaaende Statsseminarier ophævede, og dersom den ærede Minister var kommen med et Forslag om at ophæve nogle eller maaste endog alle Statsseminarierne, vilde jeg med Glæde have stemt derfor. Jeg skal minde om at da der i 1866 var Forslag fremme om Nedlæggelsen af et Par Seminarier, var hele Udvalget i det andet Thing enigt om at udtale i Betænkningen, at den Tid var formentlig ikke fjern, da man kunde nedlægge alle Statsseminarierne. Udviklingen er siden den Tid gaaet ikke i modsat Retning af denne Udtalelse, men meget stærkere i samme Retning, idet der nu hvert Aar og navnlig i de senere Aar examineres en Overflodighed af Seminarister, saa at der gaar en hel Del af dem uden Blads, og de fleste af dem have faaet deres Undervisning ad privat Vej. Dernæst skal jeg sige, og det er egentlig Hovedsagen for mig, at jeg i det Hele ikke sætter saa megen Pris paa Undervisningen i Statsseminarierne — og jeg kjender den af egen Erfaring, idet jeg selv har gaaet paa et Statsseminarium — at jeg overhovedet tror, at de ere til Gavn for Mændene, og jeg siger: lad dog for Guds Skyld Kvinderne være fri! Af disse Grunde vil jeg paa ethvert af Sagens Trin stemme imod dette Forslag, hvorimod jeg vil sige, at hvis der var kommet et Forslag om Ophævelse af nogle eller alle Statsseminarierne, vilde jeg have sagt: Det er et ypperligt Forslag, og det vilde jeg med Glæde have givet min Stemme.

Monq: Jeg er i dette Stykke, som i saa mangfoldige andre, aldeles uenig med den ærede sidste Taler. Jeg tror paa ingen Maade, at Tiden er kommen til at ophæve alle Statsseminarierne, og jeg tror, at Bevistet derfor ligger i de aarlige Examiners Udfald, ved hvilke det har viist sig, at Statsseminariernes Elever ere de bedst forberedte. Jeg glæder mig over, at der en Gang gjøres Noget for det kvindelige Kjøns Udvikling,

men der kunde jo være Spørgsmaal, om det eller noget Andet skulde gøres først. Det forekommer mig, at naar den høitærede Minister vilde lade det tilsigtede Seminarium meddele en høiere Undervisning, en mere almindelig Undervisning for Kvinder, vil det være naturliggere, om det kom til at ligge i Kjøbenhavn eller i alt Fald i en af de større Kjøbstæder end paa Landet, men det er i alt Fald et underordnet Spørgsmaal. Det er jo langt fordelagtigere fremfor at faae den nu udbelte Statsunderstøttelse at blive Glev paa et saadant Seminarium. Statens Understøttelse udgjør, saa vidt jeg husker, ikke mere end 150 Kr. aarlig i 2 Aar, jeg tror, at det er rigtigt, men nu vil den blive langt større for dem, idet de faae Ophold, Undervisning, Kost og Logis paa et saadant Seminarium for 250 Kr. om Aaret, medens de ikke kunne ligge i Kjøbenhavn spunderlig under en Udgift af 5—600 Kr. Dette kan jeg jo imidlertid kun glæde mig over ligesom over, at en Del flere tage Examen, end der behøves. Det kan nemlig aldeles ikke stæde, det er altid en Anbefaling for en ung Kvinde, at hun har underkastet sig en saadan Examen, og at hun har set sig i Stand til at naae et saadant Maal, at hun har de Forkundstaber, som denne Examen forudsætter. Jeg hilser for min Del med Glæde dette Forslag, men vil blot gøre opmærksom paa, at naar der er gjort Regning paa at faae dygtige Lærere fra Kjøbenhavn, naaget man vil lægge den paa Landet, saa er jeg bange for, at det Naab vil blive stufset, eller at de i alt Fald ville blive meget dyre.

Madseu: Naar det ærede Medlem, som nu satte sig, talte om, at Examinerne havde viist, at Eleverne paa Statsseminarierne ere de bedst forberedte, saa kan jeg ikke være enig med ham deri. Jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at Statsseminarierne foretage en Udskillelse mange Gange. Først holdes der nemlig en Probeexamen, hvortil der skundom har meldt sig henimod 100, en Optagelsesexamen, ved hvilken der optages mellem 20 og 30, medens Resten stilles ud. En Del af disse falde ved de aarlige 2—3 Examiner, og tilsidst stulle de fra Seminarierne indstilles til Dimission, og man har ikke saa sjelden havt det Tilfælde, at næsten Halvdelen af dem, der bleve optagne det første Aar, bleve tabte, inden de kom, de 3 Aar igjennem. Man ser saaledes nok, at der paa den Maade bliver forøget for, at ikke Andre blive indstillede til den endelige Dimissionsexamen end de, som man ventte kunne bestaa. Underledes med de fri Seminarier. For det Før-